

tüli kobe liifumas ja wemblad sagedast' tantfimas, et ar-
wast' eeslid ja warjud weristamata päädega loeu pea-
sid. Wiimaks mäsfas kõik lin, üks isa teise wasta, aga
kui nende mäsfaajate läest küfisti: mispäraft teie nii kur-
jast' üks teisega mäsfaate? siis ei wõdinud palju kedagi pife-
mat otsust anda kui: „mina olen eesfel, ja tema on wari,
ehk ümberüteldud: mina olen wari, ja tema on eesfel.

Just niisama sentfakas lugu oli aega mööda Tuisulas,
kus rahwas ka pikemalt tülist ei teadnud, kui — mina olen
nurgeline, tema on ümmarguse rata-mees. Neid oli väga
pifut, kes seda mõistfid, et ümmargune ratas hõlpsamalt
tee peal weereb, kui üks nurgeline. Kes asja korra olid
sõidul ise katfunud, teadsid selgest', et ümmargune ratas
fergem on; aga nemad ei wiitsind oma wana wanritel pa-
remaid rataid teha, niisama wähe uusi wantrid teistwiisi
ehitama hakata. Tuisulased on tännini igas kohas nurge-
liste ratastega läbisaanud ja nendega harind: mis häda
päraft peakfime meie ratafpuid minema paenutama. Tõst
on, et meie lapsed kõndi õpides künklifu pöranda ja pika
särkide päraft kufudes mõnda muhku pähä saawad, enne kui
särkisaba jalge eest ülestõstma ja pöranda haudade eest en-
nast hoidma õpivad; aga kes selle tühja asja päraft lähäb
särki ja pörandat moonhama! Anna lapsele mõni kibe
wiisalaks selga, kunnit ta särkisaba tõstma ja pöranda
haua eest ennast hoidma õpib! Kuida asi kord meie Tui-
sulas on, sellega peab igamees rahul olema. Kõik wana
risu ja koki armastajad on meie sõbrad, kes uudist ja pa-
remat tahawad sünnitada, — meie wihamehed.

Siin lõpetame ennemuistest jutu, kellel pikemat õpetust
tarwis ei ole. Kes koore seest tuume oskab leida, se leiab
seda õpetuseta, ja kes ei oska, sellele ei aitaks ka pikem
õpetus midagi.